

jeg sige, at dengang, da der var Tale om, at Staten skulde overtage Udgifterne til Sinds- sygevæsenet, forment man, at naar der skete en saadan Lettelse af de direkte Byrder, saa var det under den Forudsætning, at der ogsaa vilde ske en Lettelse af de indirekte Byrder. Man har sagt: Ja, men I ville ikke have Krigsskatloven hævet simpeltvæk, men kun dens Beløb defurteret, og det gjør en Forskjel. Ja, men det er jo en Smødekommene, som derved vides. Man antager, at de andre lovgivende Faktorer ere enige i, at da denne Lov har bestaaet i 20 Aar, er der maaste visse af dens Bestemmelser, som i og for sig kunne være hensigtsmæssige, og det er derfor ønskeligere at lade Rødsættelsen ramme den hele Toldlov uden at bekymre sig om, hvorvidt netop de Positioner fandtes i Krigsskatloven. Derjom der skal komme Noget ud af denne Sag, maa virkelig den høitærede Conseilspræsident bekvemme sig til at erkjende Netfærdigheden af Fordringen paa, at Krigsskattoldens Beløb uden nogen Kompensation gaar af i Toldindtægterne. Det er den første Grundfætning. Derjom den høitagede Conseilspræsident ikke vil anerkjende det, ja, saa kunne vi lige saa godt lade det Hele fare, saa hviler Ansvarer for, at den spanske Handelsstraktat og de forskjellige Forbedringer i Toldloven ikke komme i Stand, udelukkende paa ham, som har vægret sig ved at gaa ind paa en Fordring, der er begrundet i Ret og Netfærdighed. — Den anden store Grundfætning, der interesserer mig meget levende, er den, at man skulde fastsætte et vist Maximum for Tolden, nemlig 24 Millioner, og forsaavidt Tolden overskrider dette Maximum, skulde man efterhaanden foretage Rødsættelser paa forskjellige Gjenstande. Det forekommer mig at være et overordentlig sindrigt Forslag. Det har i høi Grad tiltalt mig. For mig var det noget Nyt, at behandle Sagen paa den Maade. Der er gjort forskjellige Indbendinger imod dette Forslag, men der er jo ikke Noget i Veien for at tage Hensyn til disse Indbendinger. Vi ere jo forsamlede her for med forenede Kræfter at se at finde, hvad der kunde tjene til Samfundets Lary. Det er saaledes af den ærede Ordfører for Mindretallet bemærket, at der kunde være noget vist Tilfældigt i, at Tolden steg i eet Aar, den kunde derfor godt falde næste Aar, og det vilde af den Grund være rigtigere at gaa ud fra et Gjennemsnit af jeg tror 3 Aar. Der er slet ikke Noget til Hinder for, at en saadan Forandring foretages. Den høitærede Conseilspræsident gjorde opmærksom paa, at der vilde indtræde en vis Usikkerhed for dem, hvis Virksomhed disse Bestemmelser berørte, de kunde ikke vide,

naar de vilde blive ophævede. Det forekommer mig ogsaa, at denne Indbending har sin store Betydning, men der er heller ikke Noget til Hinder for at give f. Ex. et Mars Udsettelse, saa at de fik at vide i det Mindste 1 Aar forinden, naar Rødsættelsen skulde finde Sted. Maximumstallet, 24 Millioner, er jo ogsaa et Tal, der ikke staar saaledes fast, at det ikke kunde være Gjenstand for nærmere Forhandling og Overenskomst, dersom man fandt dette hensigtsmæssigt. Jeg kan derfor ikke negte, at jeg finder, at Flertallets Forslag afgiver et Grundlag for denne Sags Ordning. Dersom den høitagede Conseilspræsident vilde tage denne Sag i sin Haand og vilde i den politiske Virksomhed følge de samme Grundfætninger som han, det er jeg fuldstændig overbevist om, anerkjender som bindende for sig i private Forhold, vilde der være god Udset til, at denne lange Samling — vi sidde jo her, medens Træerne springe ud — dog vilde føre til et Resultat. Jeg skal tilføie, hvad jeg for glemte, at der er et Punkt, der muligvis ogsaa kunde trænge til en nærmere Forhandling, idet Finantsudvalgets Flertal har foreslaaet, at foruden Krigsskattens Beløb ogsaa det Tab, som Statsindtægterne lide ved den spanske Handelsstraktat, ikke skulde være kompenseret. Det kan der jo ogsaa forhandles om. Jeg sjiøner, som sagt, derfor ikke rettere, end at, naar man vil anerkjende de to nævnte Grundfætninger, afgiver Flertallets Forslag virkelig et meget brugbart Grundlag for en yderligere Behandling af denne Sag, naar blot den høitærede Conseilspræsident vilde tage den i sin mægtige Haand og føre den til en lykkelig Ende.

Snel: Medens ellers den foreliggende Sag i det Hele taget er blevet overordentlig grundig belyst baade i den foreliggende Betænkning og i mundtlige Foredrag, er der et Hovedpunkt, om hvilket i alt Fald jeg savner tilstrækkelig Oplysning i det foreliggende. Det er, forekommer det mig, af stor Vigtighed ved denne Sags Bedømmelse at vide, hvilken Rækkevidde det har, ifald den spanske Traktat vedtages. Det ses ogsaa, at det har ligget Finantsudvalget paa Hjerte at faae Oplysninger derom; det har tilskrevet Ministeriet desangaaende, men videre er Sagen i Grunden ikke kommen, thi de Oplysninger, man har modtaget fra Ministeriet, og hvorved man synes at have beroliget sig, ere, i alt Fald som de foreligge i Betænkningen, efter min Mening særdeles mangelfulde. Det er jo klart, at det ved hele denne Sags Bedømmelse er af overordentlig Vigtighed at vide, hvilken Betydning det har for Stats-